

El nap gegant

Adaptació de Carles Cano
Dibuixos de César Barceló

Andana
editorial

Un vell, arrugat com una pansa de la Marina, tenia un hort. Hi conreava tota classe d'hortalisses: encisams, tomates, faves, bajoquetes, bledes, espinacs, carlotes, carxofes, xirivies, creïlles, cols i naps.

Les plantava, regava i cuidava amb molt d'amor
i a totes els deia:
-I ara, creixeu i feu-vos ben grosses.

Les hortalisses anaven a la seua marxa i creixien el que tocava i quan els tocava, però coses curioses que només passen en els contes, un nap va i li va fer cas i es féu gros, ben gros, enorme, gegant!

Va arribar un moment en què era tan gros que l'home pensà que era hora d'arrancar-lo. Així que el va agafar per les fulles i començà a estirar. I estirà i estirà, però res: el nap no es va moure.

Aleshores va cridar la seua dona, que era tan velleta com ell. L'home l'agafà per les fulles, la dona s'agafà al vell; i estiraren i estiraren i... res!

La vaca pastava a prop, despreocupada, i
aleshores la dona la va cridar i la vaca s'hi acostà
movent la cua i espantant les mosques. S'agafà a
la dona, la dona s'agafà a l'home, i l'home agafà
les fulles del nap; i estiraren i estiraren i... res!

La vaca cridà el gos que saltironava acaçant papallones i també es va afegir a la fila: s'agafà a la vaca, que s'agafava a la dona, que s'agafava a l'home, que agafava el nap per les fulles; i estiraren i estiraren i... res!

